

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 388/08-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. decembra 2008 predbežne prerokoval sťažnosť M. S., K., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 19 ods. 2 a čl. 21 ods. 3 v spojení s čl. 41 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nečinnosťou Mesta P. v súvislosti s nezabezpečením bytovej náhrady, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. S. o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 15. augusta 2008 doručené podanie M. S., K. (ďalej len „sťažovateľka“), označené ako „*Vec: ČL. 127 ods. 1 ústavy Sťažnosť voči mestu P...*“.

Sťažovateľka vo svojom podaní okrem iného uvádza:

„Moja sťažnosť sa týka nečinnosti Mesta P. - orgán verejnej moci. Okresný súd v Poprade a Krajský súd v Prešove porušili moje základné práva zaručené v čl. 19 ods. 2, čl. 21 ods. 3 v spojení s čl. 41 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 10. júla 2001, nie je pre všeobecné súdy záväzný - doteraz nikto nekonal, aby napravit porušenie mojich Práv, aby obnovil stav pred porušením. Rozsudky protizákonne vynesené Všeobecnými súdmi, nemá kto zrušiť.

Mesto P. je doteraz nečinné, nekoná, aby obnovil stav pred porušením. Nečinnosťou mesta P. sa naďalej porušujú moje práva, protiústavný stav trvá, pretože mi nebolo vrátené moje obydlie, ani odškodné., ani Súdne trovy, cestovné. Podstata veci: Vrátenie môjho obydlia!...“

Sťažovateľka priložila k svojmu podaniu fotokópiu rozsudku Okresného súdu Poprad (ďalej len „okresný súd“) č. k. 11 C 822/96-28 z 31. októbra 1996, ktorým jej bolo okrem iného uložené vypratať byt nachádzajúci sa v P. na..., ako aj rozsudku Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 1 Co 131/97-49 z 29. októbra 1997, ktorým krajský súd potvrdil označený rozsudok okresného súdu, a zároveň poukázala na nález ústavného súdu č. k. I. ÚS 13/00-85 z 10. júla 2001. Sťažovateľka ďalej uviedla, že podala na Mesto P. žalobu, „na Najvyššom súde Slovenskej republiky, ktorý moju žalobu postúpil na Okresný súd v Poprade. Pojednávanie ešte nebolo“. Fotokópiu žaloby ani uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky o postúpení veci okresnému súdu však sťažovateľka ústavnému súdu nepredložila.

Ústavný súd po preskúmaní obsahu podania dospel k záveru, že zámerom sťažovateľky bolo podať sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) proti porušeniu svojich základných práv podľa čl. 19 ods. 2 a čl. 21 ods. 3 v spojení s čl. 41 ods. 1 ústavy nečinnosťou Mesta P. v súvislosti s tým, že jej nezabezpečilo bytovú náhradu, a preto k nemu takto pri svojom ďalšom postupe pristupoval.

Ešte pred predbežným prerokovaním sťažnosti si k nej ústavný súd vyžiadal vyjadrenie od primátora mesta P. Vyjadrenie primátora mesta P. č. PMP 601/PMS 403/758/08/Práv/Dá z 10. novembra 2008 bolo ústavnému súdu doručené 18. novembra 2008. V tomto vyjadrení sa okrem iného uvádza:

„... M. S. vo svojej sťažnosti uvádza, že Mesto P. je nečinné, nekoná, aby sa obnovil stav pred porušením jej práv.

Svojím podaním na Ústavný súd Slovenskej republiky sa opätovne sťažuje na porušenie svojich práv zo strany Mesta P., tak, ako už učinila v konaní pred ústavným súdom v roku 2001.

V tomto konaní Ústavný súd nálezom č. k. I. ÚS 13/00-85 zo dňa 10. júla 2001 rozhodol tak, že v časti týkajúcej sa návrhu na vyslovenie porušenia základných práv zaručených Ústavou Slovenskej republiky Mestom P., návrhu M. S. nevyhovel.

Mesto P. postupovalo v prípade M. S. v súlade s platnými právnymi predpismi, čo bolo potvrdené rozhodnutím Krajského súdu v Prešove č. k. I Co 131/97-49 zo dňa 29. októbra 1997, ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu v Poprade č. k. 11 C 822/96-28 zo dňa 31. októbra 1996, ktorý konštatoval, že u M. S. nemohlo dôjsť k prechodu nájmu k bytu jej otca L. S., pretože v deň jeho smrti mala vlastný byt na ulici... v P. v spoločnom nájme s manželom...

S prihliadnutím na vyššie uvedené rozhodnutia všeobecných súdov a tiež na nález ústavného súdu Mesto P. neprijalo na riešenie bytovej otázky M. S. žiadne opatrenia. Sťažovateľka je evidovaná v zozname uchádzačov o nájom bytu pod č. 67/1996...

Medzi Mestom P. a sťažovateľkou po nadobudnutí právoplatnosti označeného nálezu ústavného súdu neprebíhali ďalšie súdne spory súvisiace s jej bytovým problémom. M. S. vo svojej sťažnosti uvádza, že podala žalobu na Mesto P., ale o tomto jej podaní nemáme vedomosť.

Na základe vyššie uvedeného považujeme sťažnosť M. S. voči Mestu P. za neopodstatnenú.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Sťažovateľka sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 19 ods. 2 a čl. 21 ods. 3 v spojení s čl. 41 ods. 1 ústavy, ku ktorému malo dôjsť nečinnosťou Mesta P. v súvislosti s tým, že jej nezabezpečilo bytovú náhradu.

Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej už ústavný súd rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Ústavný súd zo spisu sp. zn. I. ÚS 13/00 zistil, že predmetom konania o podnete sťažovateľky v tejto veci bolo aj rozhodovanie o porušení jej základných práv podľa čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 20 ods. 1 a 3, čl. 21 ods. 3 a čl. 41 ods. 1 ústavy Mestom P., ku ktorému malo dôjsť uložením povinnosti vypratať byt na... v P. bez zabezpečenia bytovej náhrady.

V predmetnej veci ústavný súd rozhodol nálezom č. k. I. ÚS 13/00-85 z 10. júla 2001 tak, že v časti namietajúcej porušenie označených práv sťažovateľky Mestom P. návrhu nevyhovel. V relevantnej časti odôvodnenia označeného nálezu ústavný súd okrem iného uviedol:

„Na druhej strane v časti, v ktorej navrhovateľka žiadala vysloviť takéto porušenie aj vo vzťahu k Mestu P. v spojení s čl. 20 ods. 1 a 3 ústavy, ústavný súd jej návrhu nevyhovel, pretože nezávisle od výsledku súdneho konania, za ktorý zodpovedá len súd, nemožno v okolnostiach jej núteného vypratania z predmetného bytu bez zabezpečenia bytovej náhrady vidieť samostatné porušenie uvedených článkov ústavy zo strany tohto účastníka konania.“

Vychádzajúc z tohto zistenia ústavný súd konštatoval, že sťažnosť sťažovateľky sa týka vecí, o ktorej už rozhodol nálezom č. k. I. ÚS 13/00-85 z 10. júla 2001, a preto ju po predbežnom prerokovaní odmietol ako neprípustnú podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde.

Nad rámec uvedeného ústavný súd považoval za potrebné zdôrazniť, že z jeho nálezu č. k. I. ÚS 13/00-85 z 10. júla 2001 nevyplýva pre Mesto P. právna povinnosť zabezpečiť sťažovateľke bytovú náhradu, pričom sťažovateľka nepreukázala, že by od nadobudnutia právoplatnosti tohto nálezu nastali nové skutočnosti, ktoré by takúto povinnosť Mestu P. ukladali (napr. na základe rozhodnutia všeobecného súdu). Za týchto okolností existovali aj dôvody na odmietnutie sťažnosti sťažovateľky z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. decembra 2008